

**ДЕРЖАВНА ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА, ЯК ОСНОВА
ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОГО АГРОПРОМИСЛОВОГО
ВИРОБНИЦТВА**

ГРИНЬ В.І.

***Студентка 1 курсу факультету економіки та менеджменту,
спеціальність «Облік і аудит»***

***ВП Національного університету біоресурсів та природокористування
України «Ніжинський агротехнічний інститут»***

***Науковий керівник ГОРОДЕЦЬКА М.О., к.н.е., викладач Ніжинського
державного університету імені Миколи Гоголя***

У статті аналізуються основні принципи та цілі державної інноваційної політики і їх вплив на формування сучасного конкурентоспроможного агропромислового виробництва.

Інноваційна політика, інноваційний потенціал, інноваційна інфраструктура, інноваційна стратегія.

Державна науково-технічна політика - це складова соціально-економічної політики держави щодо формування умов ефективного науково-технічного розвитку країни, визначення цілей, напрямів, форм її здійснення. Науково-технічна та інноваційна політика держави мають вирішальний вплив на соціально-економічний розвиток, оскільки виступають провідним фактором підвищення продуктивності суспільної праці, впливають на структуру економіки, сприяють конкурентоспроможності національної економіки, полегшують та оздоровляють умови праці.

Сьогодні необхідність вирішення проблем, пов'язаних з інноваційним розвитком економіки України, набуває особливого значення. На жаль, безрезультатне обговорення цього питання в нашій державі триває вже багато років. Вчені, підприємці, урядовці, парламентарі, - всі наголошують на необхідності стратегічного прориву, якнайшвидшого переходу економіки держави на інноваційний шлях, але реальні зрушення на цей час практично відсутні.

За роки незалежності в Україні зроблено головне для забезпечення гарантованих Конституцією України прав громадян на захист прав інтелектуальної власності, їх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності - створено нормативно-правову базу у сфері інтелектуальної власності, що відповідає міжнародним нормам, запроваджено ефективні механізми реалізації законів, сформовано дієздатну інфраструктуру, що забезпечує здійснення державної політики у цій сфері.

Україна впевнено набуває авторитету держави з високим інтелектуальним потенціалом та сучасною державною системою правової охорони інтелектуальної власності.

Але чи готова Україна перейти на нову модель розвитку національної економіки, засновану на ефективному використанні результатів інтелектуальної діяльності наших вчених, винахідників, творців? Адже для цього треба

відкинути традиційні підходи, чітко визначити цю нову модель інноваційного розвитку і жорстко дотримуватись обраного шляху.

Важливо, щоб у суспільстві відбулось усвідомлення необхідності участі і підприємців, і науковців, і освітян, і винахідників у розбудові в Україні цивілізованого ринку інтелектуальної власності шляхом активного сприяння перетворення результатів інтелектуальної діяльності в конкурентноспроможну продукцію та послуги.

Згідно із законом України «Про інноваційну діяльність», головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва й реалізації нових видів конкурентноздатної продукції.

Основними принципами державної інноваційної політики є:

- орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України;
- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку й використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;
- здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захист вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
- фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності;
- сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;
- інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності;
- підготовка кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Таким чином уряд має забезпечити умови, які гарантували б щорічне збільшення обсягу інвестицій (за рахунок усіх джерел фінансування) для забезпечення інноваційного розвитку. Кошти отримані від приватизації державного майна потрібно спрямовувати на інноваційний розвиток підприємств, що мають стратегічне значення для економіки держави. Водночас потрібно застосовувати додаткові стимули оновлення основних фондів за рахунок прибутків підприємств.

Основними цілями державної інноваційної діяльності є:

- примноження національного багатства на основі використання науково-технічних досягнень;
- створення умов для досягнення високого рівня життя кожного члена суспільства, його інтелектуального розвитку;
- зміцнення національної безпеки на основі використання науково-технічних досягнень;
- створення умов для розвитку науково-технічної творчості.

Перехід України до ринкових відносин вимагає в аграрно-промисловому комплексі розробки нових підходів до стратегії аграрної політики, спрямованої на формування продовольчої безпеки країни, пріоритетність розвитку сільського господарства, докорінну перебудову економічних, соціальних та правових відносин в аграрній сфері, свободу підприємництва та конкуренції.

Одним з основних резервів росту ефективності сільськогосподарського виробництва є раціональне використання головного засобу виробництва - землі. Тому капітальні вкладення в сільське господарство, в першу чергу, повинні бути використані на заходи щодо збереження земель, підвищення родючості ґрунтів, що обумовить зростання продуктивності землеробства і, зокрема, створення стійкої кормової бази тваринництва.

Ряд законодавчих і нормативних актів, що прийняті останнім часом, сприяють розвитку на селі нових форм господарювання, і кожна з них у процесі конкурентної боротьби може довести свої переваги.

Земельні відносини в Україні регулюються чинними законодавчими актами, згідно з якими запроваджені три рівноправні форми власності: державна, колективна і приватна. Саме на приватній формі власності і ґрунтується діяльність селянських (фермерських) господарств як самостійної юридичної одиниці. Розвиток саме цих господарств повинен стимулюватися вільною конкуренцією на ринку з державними і кооперативними підприємствами, бо його основними завданнями, як відомо, є: виробництво, переробка і збут сільськогосподарської продукції; розвиток підсобної діяльності для раціонального використання природних і трудових ресурсів, земельних угідь, поліпшення їх родючості; участь працею або коштами в соціальному розвитку села, де розташоване фермерське господарство.

Держава активно регулює діяльність АПК через механізм цін, оподаткування, кредитну політику, надання субсидій для сільського господарства, шляхом заохочення експорту сільськогосподарської продукції та ін. Слід звернути особливу увагу на зберігання, переробку та реалізацію сільськогосподарської продукції (в Україні через погане зберігання втрачається близько 25% всієї продукції).

При проведенні аграрної політики урядовим структурам необхідно перейти від обіцянок підтримки сільського господарства до вжиття реальних заходів для відродження села, яке повинно стати основою національного

відродження. Саме цьому був присвячений розгляд і прийняття в першому читанні Верховною Радою Закону України «Про ринок земель» (N 9001-1д від 7 грудня 2011 року).

Останнім часом в експертному середовищі та засобах масової інформації набула широкого розголосу дискусія про формування ринку сільськогосподарських земель в Україні. Підходи різних економічних суб'єктів та політичних сил до даної проблеми часто є діаметрально протилежними. Однак, проводячи земельну реформу, держава повинна виходити не з особистих інтересів політичних гравців, а з усунення реальних загроз продовольчої, економічної та національної безпеки країни в цілому.

Так, розпочинати земельну реформу можна лише тоді, коли Державний кадастр України запрацює у повному обсязі; коли першочергове право на викуп земельних паїв будуть мати власники суміжних паїв і той, хто працює на цій землі; коли мінімальна ціна викупу землі буде високою, аж ніяк не нижчою за діючу нормативну оцінку земель сільськогосподарського призначення для оренди.

Все це стимулюватиме впровадження нових технологій та інноваційних стратегій, зокрема енергозбереження, залучення інвестицій в аграрний сектор і, в результаті, дозволить забезпечити продовольчу безпеку зниженням цін на продукти харчування та поліпшити макроекономічну ситуацію в країні.